

fra høieste Steder fastsætter en saadan Grændse for Opstigelsesfristen, frygter jeg for, at denne Tanke skal sive ud til andre Laanebestyrelser i Landet, ja endogaa til Private. Deri ser jeg en stor Fare, netop fordi det er Landboerne, som væsentlig have disse Penge i Laan, og naar de skulde staa med det for Øie, at de Kapitaler, som de have laant, kunne opsiges med saa kort Varjel, kunne de ikke arbejde med den Kio, som er absolut fornøden. Det forekommer mig, at det nuværende Tidspunkt er vel skiftet til ogsaa at tage det Spørgsmaal under Overveielse, og naar man ellers ad Lovgivningsveien søger at høde noget paa de flette Aaar, som Landmanden lever under, synes jeg, at her var et lille Skridt at gjøre til Betyggelse for de landboindustrielle Forhold. Jeg vilde derfor sætte megen Pris paa, om den høitærede Justitsminister vilde gaa bort fra den Udtalelse, han kom med i Folkethinget og lade Laantagere og Laangivere blive lige stillede, saaledes at der blev en Opstigelsesfrist af $\frac{1}{2}$ Aar for begge Parter. Det forekommer mig nu heller ikke, at de Grunde, som den høitærede Minister gav for ikke at kunne gaa med til en saadan Vigestilling for begge Parter, vare saa vage, at de ikke for mig kunne siges at være holdbare. Den høitærede Minister angav saaledes som Grund, at det maatte være nødvendigt for Overformynderiet at sikke sig, at Pengene hurtigt kunne komme ind, lige overfor Debitorer, som enten ikke betale Rent til rette Tid, eller ikke vedligeholde Pantet. Det var de to Grunde, som anførtes. Jeg veed nu ikke rettere, end at der i de Obligationer, som udstedes, findes en Klausul, som berettiger Overformynderiets Bestyrelse til strax fuldtud at forlange Kapitalen udbetalt i saadanne Tilfælde, og det forekommer mig derfor ikke, at de to anførte Grunde nødvendiggjøre denne korte Opstigelsesfrist. Med disse Par Ord skal jeg atter tillade mig at fremkomme med en Hensigt til den høitærede Justitsminister, om han ikke vil tage dette Spørgsmaal under fornyet Overveielse. Det kan ikke godt være Gjenstand for noget Vndringsforslag eller for en Afstemning her i Thinget, saa meget mere som den paagældende Bestemmelse jo er indført ved kongelig Anordning, altsaa administrative, og kan saaledes ikke være Gjenstand for Lovgivning.

Justitsministeren (Melleman):

Jeg skal først gjøre den almindelige Bemærkning, at det ikke kan nytte saaledes at ville adressere Overformynderiet den ene Indrømmelse og Smødelommen efter den anden overfor vedkommende Debitorer, fordi der ikke

her er Tale om Noget, som Staten bærer Risikoen ved. Overformynderiet maa bære den selv. Man maa altsaa indrette det saaledes, at Overformynderiets Reserverfond paa den ene Side kan bevare en saadan Størrelse, som er nødvendig, for at det kan opretholde sit Niemed, og paa den anden Side fastholde saadanne Bestemmelse, som medføre, at der ikke kommer til at hvile mere paa dette Reserverfond, end det kan bære. Thi det maa vi holde fast, at hele denue Forretning, som Overformynderiet driver, skal bære sig selv, det er ikke Meningen, at Staten skal spæde til. Derfor maa man bestandig have Opmærksomheden rettet paa, ikke blot hvad der kan være bekæmt for Debitorerne, men ogsaa hvad Overformynderiet kan indlade sig paa uden Risiko for at komme til kort. Da man derfor under de nuværende Pengesforhold naturligvis ogsaa i Overformynderiets egen Interesse kom ind paa Spørgsmaalet om at opgive denne Provision af 1 pCt. ved ny Laan og Eierstifte, var man ogsaa inde paa det Spørgsmaal, om man ikke med det Samme kunde opgive den hidtil brugelige Forudbetaling af Renten. Men Overformynderiets Bestyrelse, som jeg konfererede med derom, mente, at det turde man ikke indlade sig paa, idet man nemlig saa vilde gaa glyb af de fornødne Indtægter for Reserverfondet, hvad der er saa meget mere betænkeligt, som Overformynderiets Reserverfond netop under de nuværende Forhold faar ikke ubetydelige Byrder og Udgifter, som man egentlig ikke tidligere har kjendt. Overformynderiets Bestyrelse mente, at man maatte indskrænke sig til at hæve Bestemmelsen om Provision af 1 pCt., men at man ikke tillige burde fastholde Reglen om $\frac{1}{2}$ Mars Forudbetaling af Renten. Reserverfondet skal jo nemlig dække de Tab, der kunde følge af Bestyrelsen i forskellige Retninger, og der er en Klasse af Tab, som i disse Tider allerede har trykket Reserverfondet en Del, og som vil komme til at trykke det endnu mere — hvor længe og hvor meget kan Ingen sige, det maa bero paa Konjunkturerne — og det er det Rentetab, der følger af, at det ikke er Overformynderiet muligt at anbringe sine Kapitaler strax. Det er Noget, alle Pengeinstituter lide mere eller mindre under, ogsaa Overformynderiet, de kunne ikke faae alle de Penge, de have, anbragte i Terminerne, og som Folge deraf bliver der et ikke ubetydeligt Rentetab. Dette Tab har hidtil Reserverfondet baaret, og det er ogsaa Meningen, at man saa vidt muligt vil blive ved med at hjælpe sig paa denne Maade; thi man vil af mange Grunde nødig stride til det, der na-